

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KRAUS, DANIEL

Înger la pământ / Daniel Kraus ; trad. din lb. engleză de Justina Bandol. -
București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-811-5

I. Bandol, Justina (trad. ;)

821.111

Citatele din romanul *Korak Omorătorul, Fiul lui Tarzan* de Edgar
Rice Burroughs sunt preluate, cu mici modificări, din ediția
apărută în 1996 la Editura Europontic, Cluj-Napoca.

Redactor: **Ana Francesca Alexandrescu**
Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ANGEL DOWN

Copyright © 2025 by Daniel Kraus
Originally published by Atria Books, an Imprint of Simon & Schuster, LLC.
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

DANIEL KRAUS

ÎNGER LA PĂMÂNT

Traducere din limba engleză de Justina Bandol

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

I

și Cyril Bagger se consideră norocos, ar trebui să nu mai sufle, s-o fi mierlit, să fi dat în primire, să se fi curățat, să fi lepădat potcoavele, să-i crească iarba pe piept, să fie expirat, pur și simplu mort, și nu doar mort, ci făcut bucăți și împrăștiat, fiindcă ultimul lucru pe care l-a văzut a fost un obuz căzând spre el cu vuietul a două marfare care se ciocnesc, o lovitură de toată frumusețea din partea nemțălăilor – și cumva ironică, dat fiind că Bagger preferă munca de gropar tocmai pentru că proiectilele de artilerie nu ajung atât de departe în spatele tranșeei de tragere, doar că obuzul ăsta clar a ajuns, era exact așa cum îl vede mereu în vise, un craniu roșu de foc care se prăbușește urlând, dându-i doar o fracțiune de secundă să-și spună: „Până la urmă te-a lăsat norocul, bătrâne”,

și, în frântura de timp cât a cunoscut-o, viața de apoi a fost delectabilă, s-a pomenit purtat ușor înapoi în brațele și între cracii nesfârșiți ai lui Marie-Louise, tânăra *prostituée* pe care și-a risipit toți francii pe vremea când „sfrânciocii” Diviziei 43 staționau în Vosgii cei frumoși, uscați, calzi, liniștiți, fără urmă de sânge, unde fiecare inspirație era parfumul ei La Rose Jacqueminot, pudra de saschiu și părul ei dat cu apă de trandafiri, fiecare

expirație, falfăitul pletelor vopsite roșu și flecușetele de dantelă de pe desuurile ei,

și ultimul lucru pe care și-l dorește acum e tipul care-și bate taraba de el întrebându-l: „Ești viu?”, la care Bagger răspunde: „Sunt pe dracu’!”, și celălalt râde fără veselie și-l trage de subsuori ca într-o prezentare pelviană, așa că Bagger nou-născutul își dezlipește pleoapele sub crusta de noroi, păcură și lacrimi rușinoase și descoperă că e scos din groapa pe care o săpa când a căzut obuzul, de trei ori mai largă acum, cu de trei ori mai mulți morți grămadă, care sunt toți pulverizați cu var nestins și acoperiți repede cu țărână,

și ar fi fost îngropat de viu dacă nu era acest soldat cu ochi ageri, chiar ar trebui să-l răsplătească cu o țigară, dar atenția i-e distrasă de leșurile care-l înghesuie din toate părțile, un infanterist aproape decapitat de un os iliac, altul care și-a dat duhul adunându-și intestinele într-un bocanc, al treilea atât de stâlcit, încât șira spinării îi iese pe gura căscată,

și totuși, după propria-i evaluare stupefiată, Bagger e teafăr până la ultimul degetel, cum naiba mai e viu când toți cei de pe lângă el par să fi fost nimeriți, sfărtecați, risipiți, e tentat să-și pună supraviețuirea pe seama cadavrului pe care-l căra, probabil a încasat el schije, dar o voce sâcâitoare insistă că e o minune, ceea ce nu face decât să-l scoată din pepeni, prost să fii să începi să crezi în minuni aici în iad,

și, odată ce simte sub el pământ solid, mai mult sau mai puțin, își dă seama că întinderea mlăștinoasă dintre pădurea Argonne și râul Meuse a amuțit, și asta e cel mai dubios lucru, un front de vest tăcut e nevricos, întotdeauna

ori pe unii, ori pe alții îi apucă bâzdâcul și hotărăsc să mai lepede câteva sute de oameni pentru un metru de teren atât de răvășit, încât numai un smintit și-ar dori să-l cucerească,

și Bagger se ridică în fund, cu vederea vârtej, și suflă laoparte pologul murdar al aerului, fumul vinețiu și ceața lăptoasă ca albul ochiului, și, dincolo de moviștele de noroi diareic și de pâlniile păstoase de obuz care le-au vomat, vede camioane, care și tunuri pe roți huruind spre est, pare că întreaga Divizie 43 din Corpul III al Armatei Întâi a Statelor Unite a ieșit din scenă, cu excepția probabilă a umilei lui Companii P, atârând veșnic ca un mădular blenoragic de flancul stâng al brigăzii,

și bâjbâie după raniță, e încă aici, scoate Biblia, o deschide, își vâră nasul în cotor și inspiră, i se rupe de regi, magi, tâmplari și profeți, însă mirosul jilav, proteic al scoarței de piele roșie și foșnetul lemnos al filelor ca foaia de ceapă, pătate semilunar de urmele de deget ale tatălui, au asupra lui efectul sărurilor de amoniac, și-l au încă din copilărie, îl transportă înapoi în cămăruța înghesuită de studiu de la etajul bisericii, unde pastorul Bernard Bagger se nevoia să-și scrie predicile, pe vremea când inima lui Cyril, plină acum de fum, era plină de ceea ce trebuie să fi fost speranță,

și abia când inhalează simte cum îl strânge sfărâmicios fața, i-e poleită cu sânge uscat, evident nu al lui, și-și impune să nu se gândească al cui, e mai bine când sângele n-are semnificație mai profundă decât a ploii, mai ales aici în Argonne, unde prea puțini copaci au mai rămas să oprească vântul de octombrie care ți-l usucă atât de repede pe piele,

și, dacă al cui e sângele n-are de unde ști, ce *fel* de sânge este e altceva, după două săptămâni în acest turbion de zgârci și plumb, Bagger a căpătat papile de somelier pentru efervescenta astringentă a sângelui brahial, dulcegăria cleioasă a celui femural, mîzga cu iz de carne din rănilor inimii, duhoarea rîncedă a sucurilor gastrice și gustul cald și sărat al sângelui arterial pe care și-l linge acum de pe buze,

și bine că are Biblia să-l scoată din asemenea momente, inspiră lacom, zgomotos, cu sinusurile scăldate în aroma nostalgică a consolării și mîngâierii, apoi bagă fără tragere de inimă cartea în buzunar și vîră degetele în urechi să-și scoată dopurile vîscoase de glod și de sânge, în lumea tranșeelor auzul e mult mai important decît vîzul,

și zgomotele lumii năvălesc înapoi, și lui Bagger i se taie răsuflarea la auzul unui vaier distorsionat care copleșește orice altceva, o, nu, încă o mină se precipită dintr-un aruncător nemțesc, același gen de proiectil care i-a făcut friptură pe groparii de lîngă el, futu-i, dar stai puțin, stai, nu, e altceva, nu atît un vaier, cît un *țipăt*, mult inferior minelor ca număr de decibeli, dar de o stridentă care spintecă vacarmul apocaliptic cu o ascuțime pe care el n-a mai auzit-o niciodată,

și, cu toate că sunt o mulțime de arme și echipamente muribunde în no-man's-land, gemetele lor macabre sunt previzibile ca un ceas, în vreme ce țipătul acesta e organic, e viu ca gemetele de plăcere ale lui Marie-Louise sau osînde proclamate cu glas de stentor de pastorul Bagger, ar putea fi de bărbat sau femeie, de om sau animal, dar indiferent al cui, e cineva pe moarte – o moarte lentă, zgomotoasă, vaiet după vaiet agonic succedându-se ca valurile,

și Bagger, deja împovărat de noroi și sânge, se încovoie și mai adînc sub convingerea sumbră că țipătul nu se va sfârși niciodată, așa cum războiul nu se va sfârși niciodată, cum carnagiul nu se va sfârși niciodată, e o frază dintr-o carte care gonește înainte fără punct, gâfâie de prea multe virgule, o frază care, odată începută, nu mai poate fi oprită nicicînd, sortită să se întoarcă asupra ei înseși într-o cumplită roată neagră care, mai devreme sau mai tîrziu, va tîrî pe absolut toată lumea în mormînt,

II

și Bagger se șterge cu brațul peste față și din creștet îi cad plescăind vreo două kilograme de materie, creierii, probabil, deci sângele de pe față era până la urmă al lui, și fiindcă în ultima vreme a văzut cum arată creierul, se uită în poală căutând confirmarea, dar nu e decât argilă galben-brună, cel mai obișnuit lucru în Argonne,

și, în timp ce se holbează la creierii de argilă, percepe o voce,

și pare să facă parte din țipăt, e ca un ton în fundal,

și Bagger cunoaște astfel de tonuri, a crescut învăluit în polifonia vechii orgi a bisericii, unde expresivul, pozitivul și manualul principal se împleteau ca niște flaute, viori și tilinci, însă nota aceasta e produsă de o claviatură încă neinventată numită „voce”,

și vocea spune: *Bagger!*,

și e stimulator cum cuvântul pare să zumzăie din propria lui carne, la fel se simțea când stătea sub tuburile orgii din altar, deși pastorul Bagger i-ar fi spus micului Cyril că nu e decât sentimentul de vină care-i murmură

dinlăuntrul ființei, imagine la care adultul Cyril Bagger refuză să pună botul, și-a dat prea multă vreme silința să îngroape asemenea idei lacrimogene împreună cu sutele de cadavre,

și ignoră vocea, nu e decât scheletul care-i vibrează după izbitura obuzului, și inspiră adânc aerul fetid, deci, Bagger, divizia ta e în marș, nu e bine, dar altfel lucrurile sunt așa cum le-ai lăsat, adică într-un mare rahat, proiectilele friților au tăiat o falie de aproape un kilometru prin serpentinele sistemului de tranșee, încât șanțurile de tragere, cele de sprijin și cele de rezervă se încadrează acum sub o a patra denumire, „țândări”,

și în aceste țândări Bagger se asigură că într-adevăr Compania P stă pe loc, iată-l pe locotenentul Aquila cu mersul lui de gorilă șchioapă, pe sergentul Rasch croncănind ca un corb, dar, în loc să zacă prăbușiți ca potăile în stupoa-re de după bătălie, soldații sunt în picioare, se mișcă smucit ca niște jucării cu cheiță între limbi groase de pământ alunecat, și Bagger se întreabă dacă țipătul îi scoate din minți și pe ei, sigur se întâmplă ceva ciudat, așa că trebuie să bage viteză dacă vrea să fenteze și asta cum a fentat totul până acum,

și o clipă și-l închipuie pe generalul John J. Pershing luându-l de sus și întrebându-l: „Unde ești, soldat?” și pe sine însuși răspunzând: „În Franța, să trăiți!” și pe Pershing zicând: „Mai exact, soldat!”, și pe el însuși: „Bois de Fays, să trăiți, iar *bois* zic franțuzii la pădure!”, și pe Pershing: „Bun, soldat, și ție asta ți se pare pădure?” și pe el însuși: „Nu, să trăiți, dar o fi fost acum câțiva ani, înainte să treacă trolii uriași pe aici”, și pe Pershing: „Și cum se numeau trolii ăia, soldat?”, și pe el însuși făcându-l pe bătrânul comandant ursuz să schițeze un zâmbet:

„Marne, Verdun și Somme, să trăiți, au stâlcit totul în picioare, mama lor, să trăiți!”

și Bagger râde, și asta îl ajută mai mult decât Biblia, uraaa, „Steagul sus, desfă-l în zori, Yankee Doodle, lupti sau mori!”, frunzașul Cyril Bagger se simte iar un pic mai mult Bagger cel norocos, Șpulerul de Iowa, Boscarul din Burlington, Panglicarul din Davenport, Grandele de Dubuque, porecle câștigate după ce a fost interzis pe jumătate din vapoarele de pe Mississippi, nu că n-ar dispune el de o panoplie întreagă de măști sub care ar putea reveni pe vasele alea de îndată ce ajunge acasă,

și când o să se întoarcă în Iowa, o să reia aceleași șmecherii, accidentul înscenat, recompensa pentru inelul „pierdut”, șmenul cu bancnote înlocuite, hohaiseala, mâta-n sac, falsul calpuzan, o să încerce chiar clasicul obiect „scăpat” pe jos din „vina” altuia, doar ca să arate că e încă în stare, la naiba, înainte să fie luat cu arcanul la armată a testat chiar faza cu ocultismul, a potrivit o vergea de metal într-o teacă ascunsă de piele ca să dea impresia că masa se ridică sub mâinile lui, un fiasco total, deși știe că vrăjelile spiritiste sunt un domeniu în expansiune, oamenii îndoliați sunt victime sigure, iar America de după război o să geamă de ei,

și exact dexteritatea asta i-a păzit până acum pielea, ea și o cutie, cândva pentru șuncă, plină cu piese de domino, capace de sticlă pentru alba-neagra, zaruri măsluite, stiloul pentru desenat puncte pe cuburile de zahăr, în caz că-și pierde zarurile, și cărți de joc însemnate – iar când e prea întuneric ca să citească semnele de pe cărți, le „pilește” marginile cu o unghie pe care o ține ascuțită sau le bagă efectiv în mână, mereu se găsește câte un rătăn de la coada vacii care nu realizează că are în față un rechin cu mai mulți dinți decât are Iowa boabe de porumb, și

soldații ăștia pun totul la bătaie, inclusiv viața lor, când le e sfidată bărbăția, iar aici în Franța provocările la adresa bărbăției se ivesc o dată la câteva secunde,

și urmarea sunt soldați care se îndatorează în asemenea hal, încât trebuie să-i plătească lui Bagger în acte de cutezanță, în general șarje de infanterie, ies la atac în locul lui și fac cunoștință îndeaproape cu gloanțele, în timp ce Bagger rămâne în urmă, mult în urmă, mulțumit să sape latrine și să îngroape morți, acolo unde plumbii zburători nu-ți șuieră pe la ureche, ci doar bâzâie ca țânțarii la sfârșitul verii,

și când nu dă cu sapa, se face vinovat de insubordonare față de toți căpitanii, maiorii, locotenenții și sergenții din divizie, ca să fie iar „pedepsit” cu sarcini în spatele frontului, și, întâmplător, a ajuns să se priceapă la astfel de sarcini, a devenit practic groparul-șef al Batalionului 2, faptul că-și bagă camarazii în pământ îl face să se simtă un adevărat artist, ce mama naibii,

și ideea că alții i-au făcut treaba în timp ce el a fost pentru scurtă vreme în nesimțire e o insultă, ce știu trepădușii de la comandament – transmisioniștii, bucătarii, funcționarii, intendenții, gorniștii și brancardierii – despre îngroparea cadavrelor, nimic, e clar, sălbaticii i-au pus probabil cap la cap în loc să-i pună cap la picioare și au omis să le acopere fața, iar când au dat peste părți desprinse, o labă de picior, un cap sau o mandibulă perfect păstrată, le-au aruncat probabil ca pe niște măslinile într-un cocktail, ba mai mult, probabil au uitat să consemneze coordonatele gropii, nu că ar conta câtuși de puțin, niciun detașament de recuperare nu vine vreodată să deshumeze infanteriști, se știe,

și, ce naiba, iar se aude vocea, *Bagger!*,